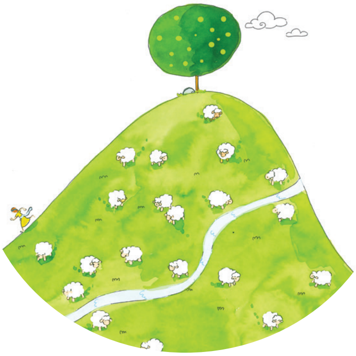
DAVUD
PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Bu kitaplardaki resimlerde peygamberlerin yüzlerini göremezsiniz.
Çünkü Müslümanlar peygamberlere olan saygılarından dolayı
onların resimlerini yapmazlar.

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1274/7
Çocuk Kitapları: 301/7

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel Salman

Koordinasyon
Yunus Akkaya

Eser İnceleme
Hale Şahin
Elif Erdem

Editör
Zeynep Ulviye Özkan

Baskı Takip
İsmail Derin

Baskı
Salmat Basım Yayıncılık
0312 341 10 24

2. Baskı, Ankara, 2017

2017-06-Y-0003-1274
ISBN 978-975-19-6610-0
Sertifika No: 12931

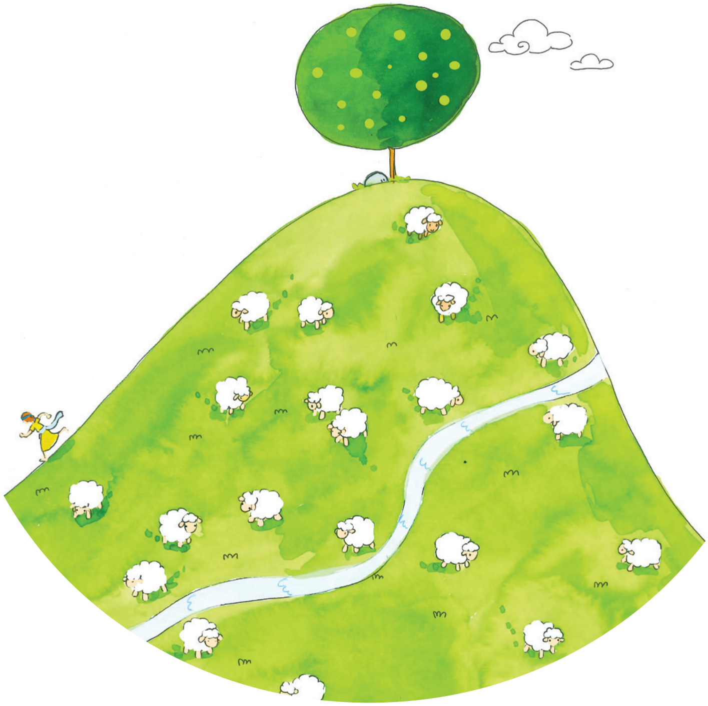
Eser İnceleme Komisyonu Kararı
12.03.2015/39

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94 Faks: (0312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

Dağıtım ve Satış
Döner Sermaye İşletme Müdürlüğü
Tel: (0 312) 295 71 53 - 295 71 56 Faks: (0 312) 285 18 54
e-posta: dosim@diyanet.gov.tr

DAVUD

PEYGAMBER'İN HİKÂYESİ

Özkan Öze

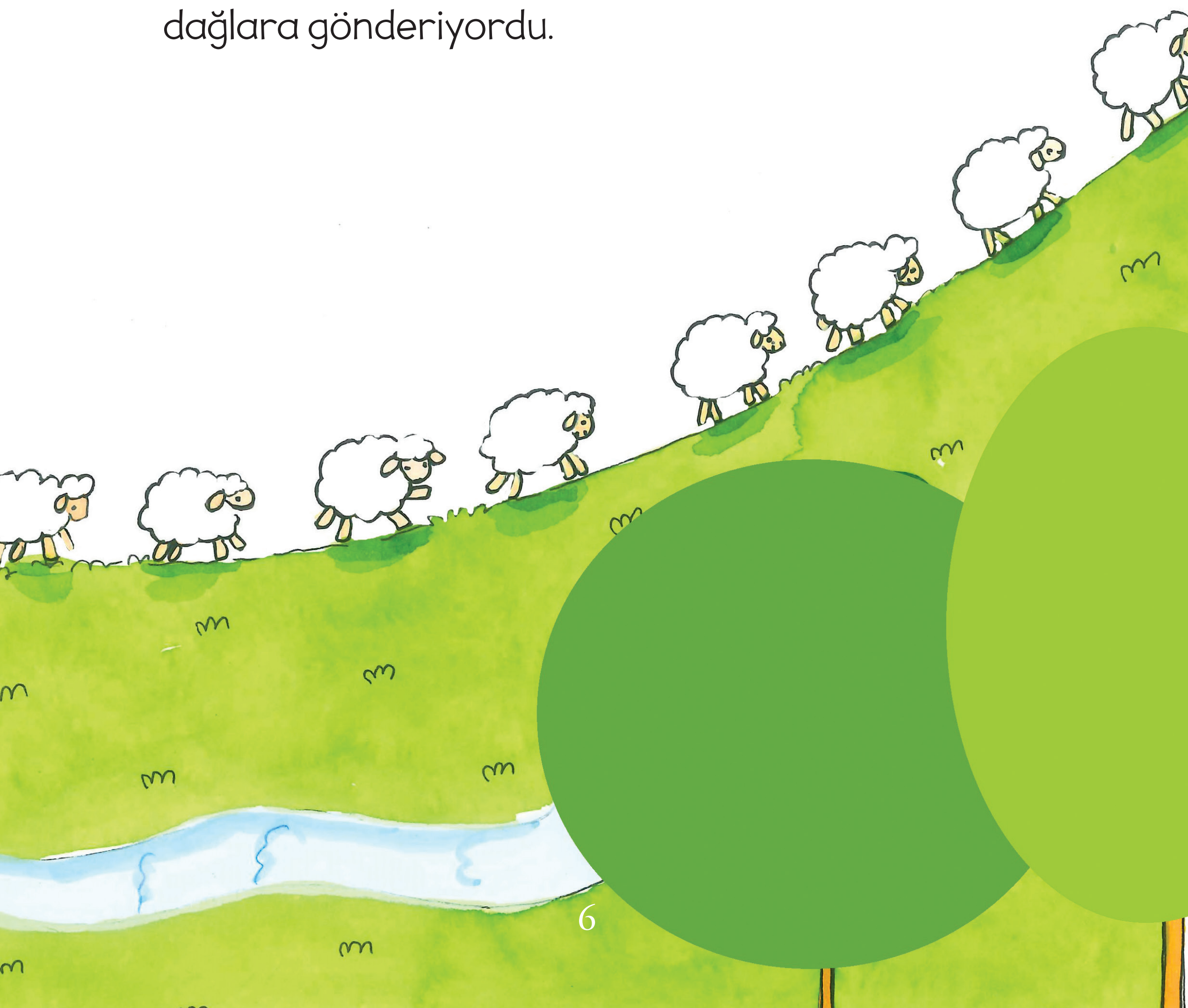
Resimleyen: Sevgi İçigen

Eskiden, çok eskiden... Çok çok eskiden...
Filistin'de, İşa adında bir adam yaşıyordu.
İşa'nın her biri birbirinden güçlü,
iri yapılı ve çok sağlıklı on iki oğlu vardı.
Ve bir de Davud!
Davud, zayıf ve çelimsiz bir çocuktu.
Onu öteki kardeşlerin arasında gören,
"Galiba bu çocuk hasta" diye düşünürdü.

Babası İşa, Davud'un bu durumuna
çok üzülüyordu.
Hatta biraz da utanıyordu.
Davud'un ortalarda görünmesini
pek istemiyordu.
Onu gözden uzaklara,
koyunları otlatmak için
dağlara gönderiyordu.

Davud çelimsizdi, zayıftı, incecik ve narindi.
Ama diğer kardeşlerin hiçbirinde olmayan,
bazı özellikleri vardı.

Allah Davud'a çok güzel bir ses vermişti. Dağlarda, çiçekli kırlarda, yeşil ovalarda, bütün bu güzellikleri yaratan Allah için dualı şarkılar, şükürlü ilahiler söylerdi.

Kuşlar bile susar, Davud'u dinlerdi.
Rüzgâr, Davud'un şarkılarına eşlik ederdi.
Ve dağlardan yankılanan sesi,
ta meleklere kadar giderdi.
Davud'un bir başka özelliği de,
çok iyi sapan kullanmasıydı.
Nereye bir taş atsa,
tam hedefi vururdu!
Atıp da vuramadığı, hiç olmamıştı.

Günün birinde, Davud'un ülkesinde savaş çıktı.
Calut adında acımasız bir komutan
askerleri ile üzerlerine doğru geliyordu.
Calut neredeyse bir devdi.
Çok güçlü ve çok zalimdi.

Davud'un halkının, Talut adında bir kralı vardı.
Talut, herkesi Calut ile savaşmaya çağırdı.
Davud'un iri yapılı kardeşleri de orduya katıldı.

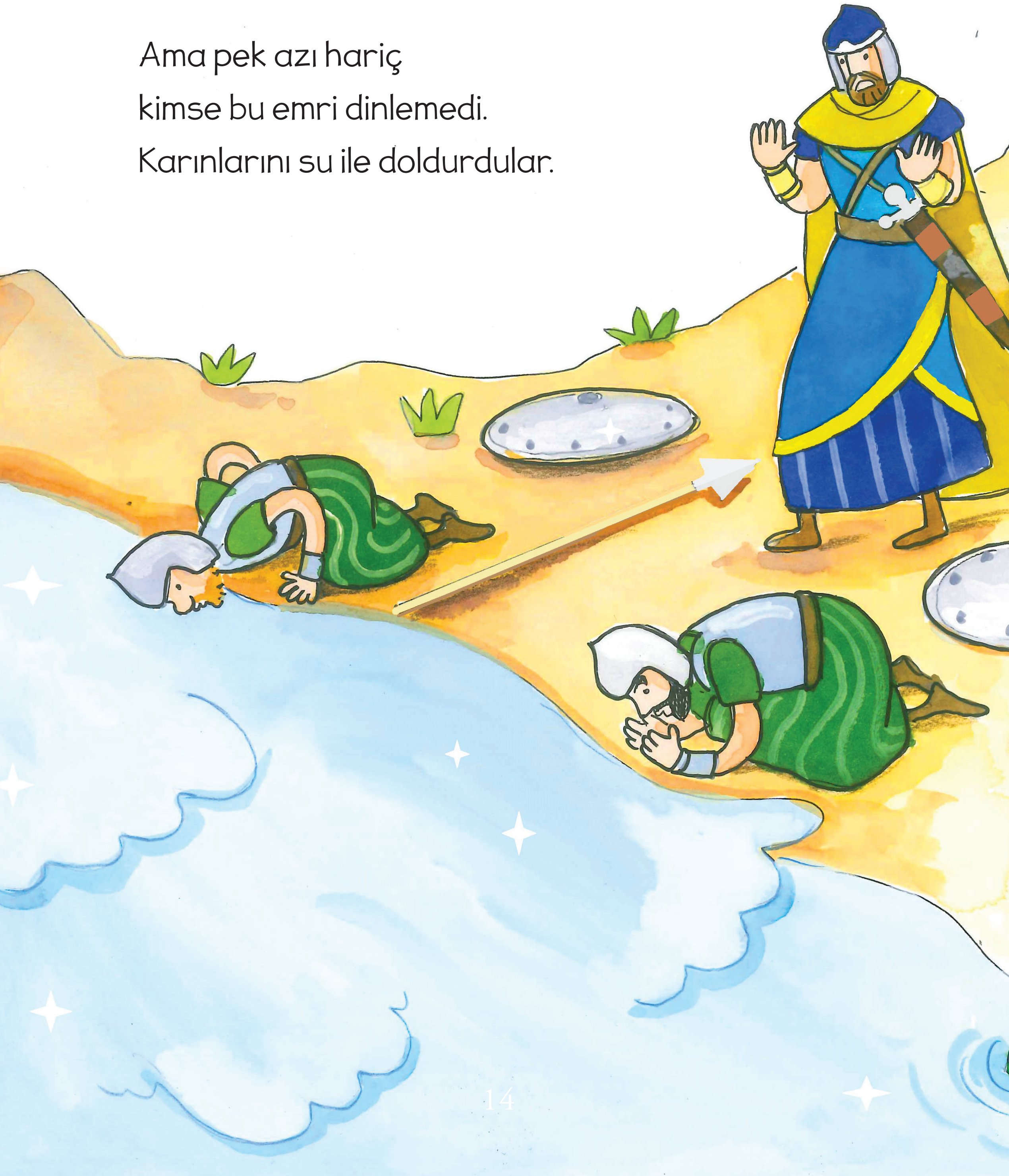
Talut ve ordusu Calut ile savaşmak için yola çıktı.
Yol onları bir nehrin kıyısına getirdi.
Günlerdir yürüyen herkes
çok ama çok susamıştı.

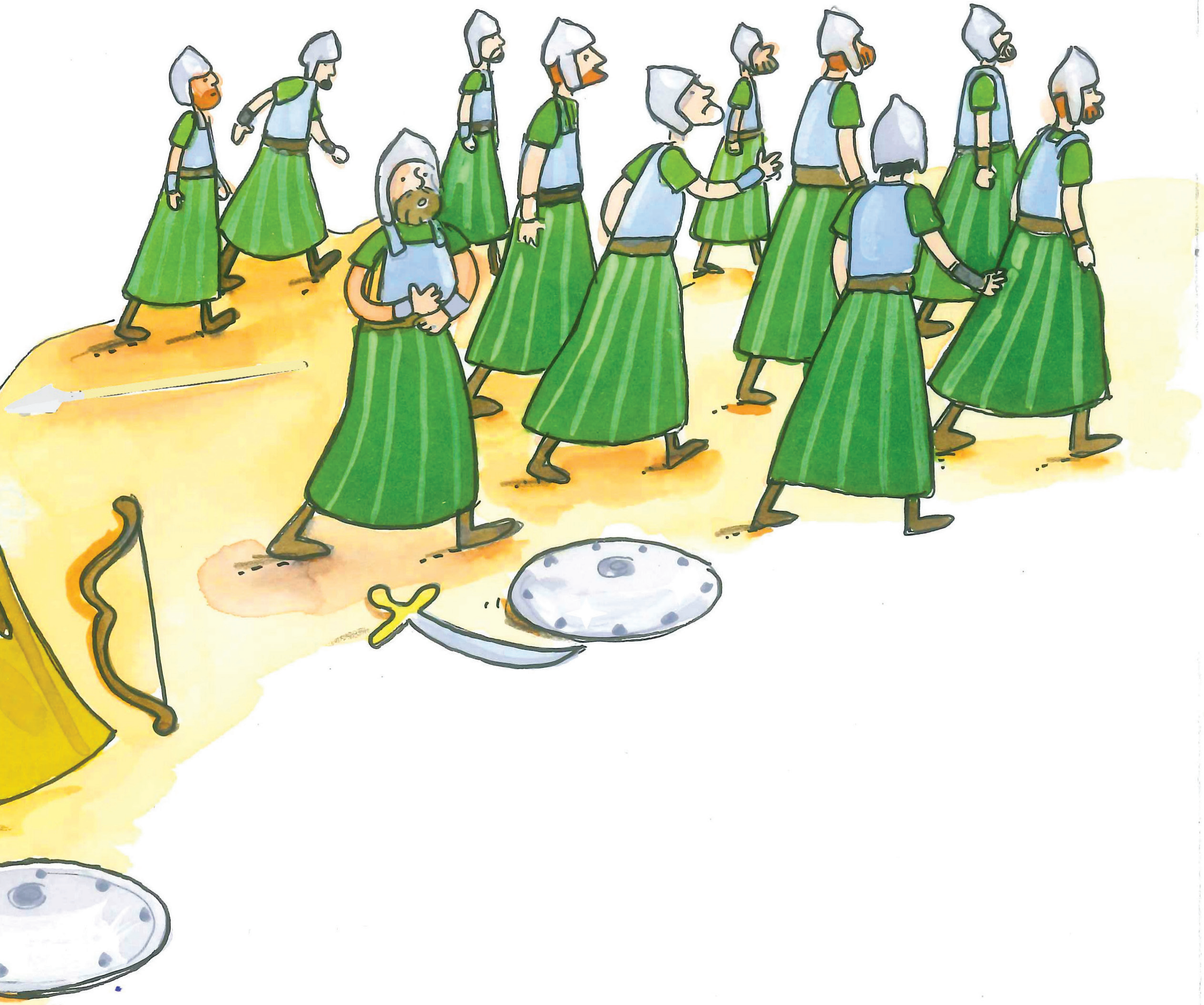

“Aman!” dedi Talut. “Sadece bir yudum için.
Eğer daha fazla içerseniz
benim askerim değilsiniz!”

Ama pek azı hariç
kimse bu emri dinlemedi.
Karınlarını su ile doldurdular.

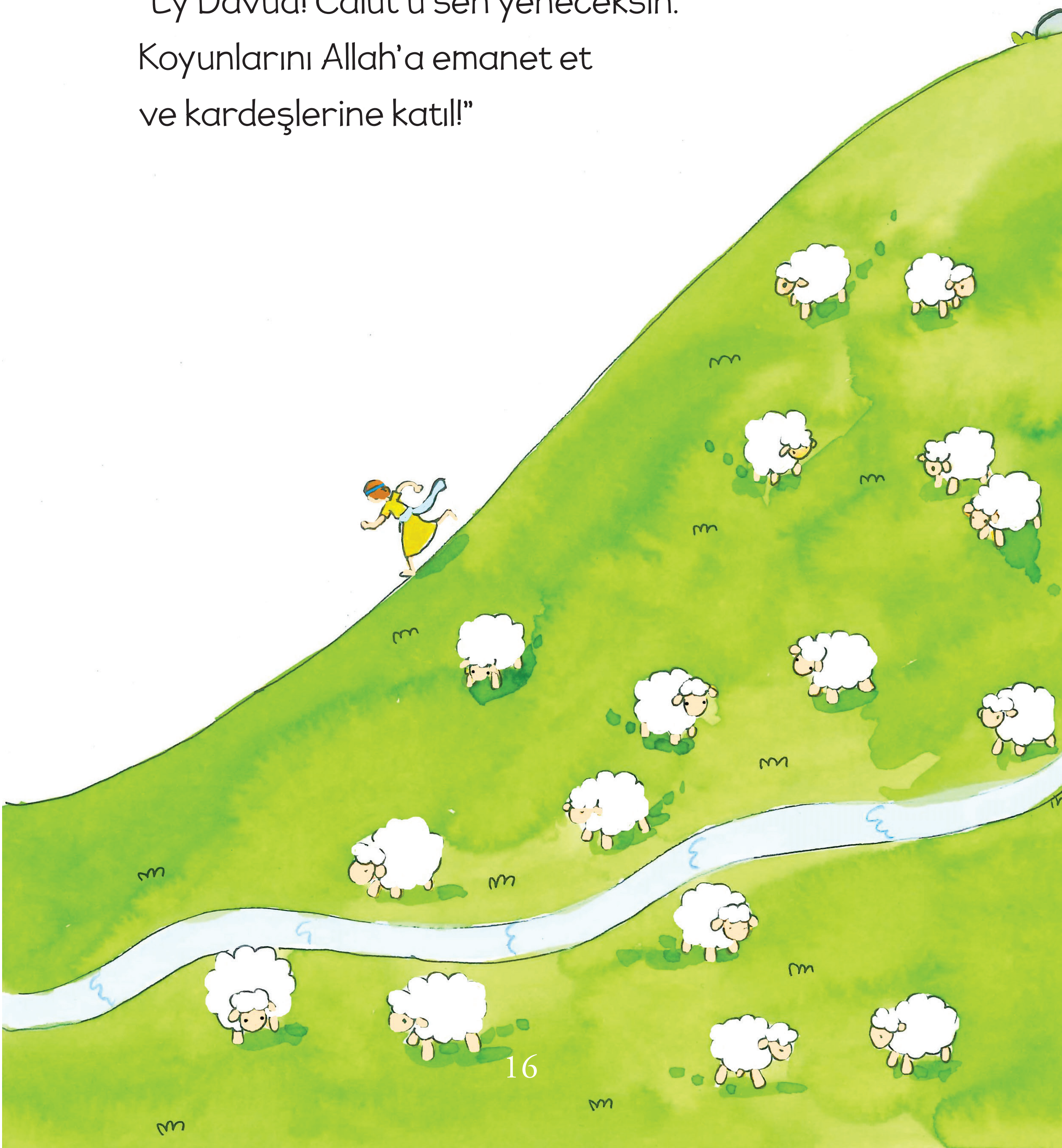

Ve çok su içenler,
Calut ile savaşmaktan vazgeçtiler.
Talut'un ordusu küçücük kaldı.
Şimdi bu küçücük ordu,
Calut'u nasıl yenecekti?

O sırada koyunlarını otlatan Davud
göklerden bir ses duydu.
“Ey Davud! Calut’u sen yeneceksin.
Koyunlarını Allah’a emanet et
ve kardeşlerine katıl!”

Davud koştu, koştu, koştu...
Ve orduya yetişti.
Ama ordu pek azdı.
Davud da ne kadar cılızdı...

Aman Allah'ım! Calut ne korkunç görünüyordu.
Başında kocaman bir miğfer vardı.
İri bir atın üzerindeydi.
O, bugüne kadar hiç yenilmemiş bir devdi.
Calut öne doğru fırladı
ve Talut'tan kendisi ile teke tek savaşacak
birini göndermesini istedi.
"Kim bununla savaşacak?" dedi Talut
Kimseden çıt çıkmadı!

Sadece Davud öne çıktı.
Ve “Ben savaşacağım!” dedi.
Davud’un ne bir zırhı vardı
ne atı, ne mızrağı ne de kılıcı.
Elinde sadece sapanı ve
gelirken yoldan topladığı
taşlar vardı.

Calut bunu görünce güldü.
“Beni taşla mı yeneceksin?” dedi.
Davud, Calut’a bir taş fırlattı.
Taş uçtu uçtu
ve Calut devinin iki kaşının
tam ortasına “Şak!” diye yapıştı.
Calut atından düştü ve yere yapıştı.
Savaşı Talut’un az kalmış ordusu kazandı.

Savaştan sonra Talut, kızı ile Davud'u evlendirdi.
Talut ölünce de, Davud kral oldu.
O çok merhametli ve akıllı bir kimseydi.
Allah onu peygamber olarak seçti.
Ve Zebur adında bir kitap gönderdi.
Davud Peygamber, çok ibadet ederdi.
Sabahlara kadar Zebur okurdu.
Yerler ve gökler onun
güzel sesini dinlerdi.

O bir kraldı. Ama kendi elleriyle
demircilik yapar ve kazandığı ile geçinirdi.
İşte bu anlatılanlar da
Davud Peygamber'in hikâyesidir...
Ve azların çokları, zayıfların güçlüleri
Allah'ın yardımı ile nasıl yeneceğine dair
güzel bir örnektir...